

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๓

พระธรรมเทศนาถาม-ตอบปริศนภะธรรม

วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๒

พระอาจารย์ : ความจริงที่พระองค์สรูปทุกโลกที่เหมือนโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาฬนั้นนะ สัพเพ ธัมมา อนัตตา ว่างเปล่าหมด (หัวเราะ) พระองค์สรูปทุกโลกนี้เป็นมรรคสมังคีย์ลงหนึ่งเลยลงว่างหมดเลยมีเท่าไรๆก็ลง ว่างหมดต้องแตกทำลายไปหมดแล้วว่าจะวิวัฒนาการขึ้นมานี้อีกนานมาก

โยม : เป็นจุดเกิดของโลก...แล้วเป็นจุดเกิดของมนุษย์

พระอาจารย์ : ไช้...จุดเกิดของมนุษย์ก็พวกพรหมนี่แหละที่ไฟไหม้พรหมตั้งนานแล้วพรหมมีอายุยืนนาน เนี่ยพวกพรหมเนี่ยมีอายุสูงสุดของพรหมคือ ๑๖หมื่นมหากัปก็ต้องว่าอย่างนี้มันอยู่กันลืมไปเลย

โยม : แล้วความจริงอย่างไรถึงไปเป็นชั้นอภัสสรพรหม

พระอาจารย์ : ก็พวกฌาน...คงจะเป็นพวกฌาน๓ ฌาน๔เนี่ย

โยม : พวกฌาน๓ ฌาน๔

พระอาจารย์ : ไช้...พวกเนี่ยจึงจะเป็นชั้นอภัสสรพรหมเพราะฉะนั้นพวกอภัสสรพรหมเนี่ยใหม่ พวกอภัสสรพรหมเนี่ยเห็นๆการใหม่การแตกดับของโลกแล้วก็พวกพรหมพอเห็นโลกเย็นแล้วสงบแล้วก็ลงมาแล้วก็ไปกินง้วนดินเข้าก็ติตรสชาติในรสแห่งแผ่นดินที่ตอนนั้นพระมหาโมคคัลลานะจะพลิกแผ่นดิน ถวายง้วนดินแก่พระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้า แต่พระองค์ห้ามไว้

โยม : ตอนนั้นอดอยาก

พระอาจารย์ : อดอยากที่เวรัญพรหมณินิมิตต์พระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้าเข้าจำพรรษาที่เมืองเวรัญพรหมณณ์แล้วก็มารดลใจไม่ให้ถวายลืมหมดเลย ไม่มีใครถวายอาหารพระพุทธเจ้าเลยเนี่ยอดอยาก เนี่ยที่พระอาจารย์บอกว่ามารดลใจไปให้หมดลืมไปเนี่ยใช้หนามยอกเอาหนามบ่ง มาสอนเอาไว้ต้องว่าอย่างนี้ตาม เก็บตามรู้

โยม : แสดงว่ามารไม่ไช้มีมาเป็นคู่พระพุทธเจ้ามาตลอด

พระอาจารย์ : เฮ้ย! ไม่ไช้มีมาเป็นคู่มีมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าพระองค์แรกไม่มีใครปราบมันเลยเนี่ยเอ็งรู้ไว้มัน ออกลูกออกหลานมาเชื่อมโยงกันมามากเลยไม่มีใครปราบเลยเนี่ยมาถึงตอนเนี่ยเขาเรียกกาละมารพระพุทธเจ้าเรียกกาละมารถึงคราวที่มารจะต้องไปไช้เวรัญใช้กรรมแล้วจึงมาดลบันดาลให้พระอาจารย์ปราบ มันเนี่ยเรื่องขงเรื่องเป็นแค่เนี่ยไม่ไช้เรื่องใหญ่ลึกลับซับซ้อนอะไรสำหรับพระอาจารย์เพราะพระอาจารย์ได้เรียนตรีโทเอกอ่านพระไตรปิฎกพิจารณาธรรมรู้แจ้งแทงตลอดต่างๆเนี่ย

โยม : แล้วจักรวาฬคะหลวงพ่

พระอาจารย์ : จักรวาฬก็ทุกจักรวาฬเหมือนโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาฬไช้จักรวาฬก็คือดวงดาวต่างๆเหมือนกับว่าเมื่อโลกมีขึ้นจักรวาฬมันก็ทะยอยกันเกิดขึ้นมาเหมือนกับต่อน้ำเมื่อน้ำมันก้อนใหญ่เหมือนกับโยมเห็นว่ามันไฟไหม้เหมือนกับบั้งๆเมื่อดูกระเบิดแห่งไฟมันก็ไปตามทิศตามทางของมันๆก็ไปรับเป็นจักรวาฬ

ต่างๆเป็นสูญญากาศเป็นอวกาศพวกเนี่ยไปอยู่ในเพราะมันลอยอยู่ในสภาพไม่มีน้ำหนักตกก็ตกไม่ได้(หัวเราะ)

โยม : แล้วมันเป็นก้อน

พระอาจารย์ : ใช้...นั่นแหละดวงดาวต่างๆเป็นโลกต่างๆพระพุทธเจ้าจึงว่าเหมือนโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาล

โยม : แล้วโลกที่เดียวใช้ใหม่คะที่มีมนุษย์

พระอาจารย์ : เขาเรียกมณฑลจักรวาลคือโลกมนุษย์เนี่ย

โยม : ที่มีมนุษย์อยู่...ที่อื่นไม่มีมนุษย์หรือคะ

พระอาจารย์ : ก็มีไม่ใช่ไม่มีแต่ว่าเป็นมนุษย์แปลกประหลาด (หัวเราะ) เป็นคนแปลกประหลาดไม่เหมือนกันก็อย่างพวกยูเอโฟอิมันคิดแต่ข้างหน้าไม่ได้คิดถอยหลังไม่มีการระลึกถอยหลัง

โยม : คิดแต่ข้างหน้า

พระอาจารย์ : ใช้มันคิดแต่ไปข้างหน้าไม่ได้คิดถึงบุญถึงบาปยังคิดว่าคิดถึงข้างหน้ามันคิดจะไปข้างหน้าถ้าใครเป็นข้าศึกศัตรูก็ทำลายไปเลยหรือใครที่ไหนไปคิดสร้างก็สร้างไม่ได้ไปคิดถึงใครที่ไหนเป็นบุญเป็นบาปอะไร

โยม : เพราะฉะนั้นยูเอโฟอเนี่ยมีจริงแต่อยู่อีกจักรวาลหนึ่ง

พระอาจารย์ : ใช้...อยู่ในมิติแก้วผลึกก็มีใช้พวกเนี่ยเดียวเนี่ยพระอาจารย์ส่งไปนิพพานก็ยังมียะ...มาก็ไม่ให้เสียประโยชน์หรือทำให้รู้ไว้เถอะอย่างพระอาจารย์เนี่ยมีแผนรู้ๆเข้าใจเร็วอย่างพระอาจารย์เนี่ยไม่ให้เสียประโยชน์แล้วก็ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวมันก็มารังแกโลกหรือมาทำอะไรเดี่ยวทุกคนมันแตกตื่นมาแล้วมาสร้างควมมีเชื้อโรคตามมามีพลังงานที่มันติดตามมาแล้วจะทำอย่างไร

โยม : อยู่ไกลตั้งหนึ่งล้านปีแสง

พระอาจารย์ : ใช้...ก็มันสำเร็จด้วยจิตอย่างพระพุทธเจ้าสำเร็จด้วยจิตไม่ต้องอาศัยเครื่องมืออะไรเลยต้องว่าอย่างนี้พระมหาโมคคัลลานั้นท่านก็ยิ่งเคยไปเที่ยวจนกระทั่งหมดพลังคือหมดเพราะสังขารมนุษย์เนี่ยไม่ทนงัยเพราะท่านฉันทมือเดียวด้วยแล้วก็ไปจนอ่อนกำลังเลยไปจนกระทั่งหนีโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลจนหมดอำนาจตามต้องว่าอย่างนี้ท่านก็นึกถึงพระพุทธเจ้าท่านก็เปร่งรัศมีขึ้นไปอ้อ! พอเห็นรัศมีฉัพพรรณรังสีรัศมี๖ประการแล้วก็พระมหาโมคคัลลานั้นจึงรู้ว่าอ้อ! มงคลจักรวาลอยู่ไหนไม่ขึ้นไปก็กลับไม่ถูกเว็บไปก็ไปเรื่อยนะไปทุกมิติ(หัวเราะ) เอ็งเดินทางจนเหนื่อยแล้วทุกมิติเอ็งกินอะไรเขาไม่ได้เลยแล้วเป็นพระท่านก็รู้กาลเทศะไม่ได้ต้องไปมีนั่นมีนี่อะไรไปเรียนรู้ไปศึกษาเหมือนกับผ่านไปคู่มืออะไรเห็นเหมือนกับคนเห็นสัตว์แปลกประหลาดคนประหลาดอะไรพวกนี้แต่ก็รู้ๆกันทางจิตก็มีแต่ก็สังเกตด้วยปัญญาของท่านๆไม่ต้องไปถามอะไร

โยม : ไปด้วยกายเนื้อหรือกายทิพย์คะ

พระอาจารย์ : ไปทั้งตัวเลยต้องว่าอย่างนี้ (หัวเราะ) อย่างพระมหาโมคคัลลานั้นไปได้ทั้งตัวอย่างพระมหาโมคคัลลานั้น ถ้าไปด้วยจิตก็ง่ายสบายไปแต่ว่าจิตมีพลังงานในตัวเองต้องสังขมความว่างไว้มากมายเลยไม่มันก็แยเหมือนกันพลังจิตอ่อนก็มีเหมือนแบตเตอรี่อ่อนเลย (หัวเราะ) ต้องบอกว่าขนาดแบตยังอ่อนเลย

โยม : แล้วทำอย่างไรให้พลังจิตเข้มแข็งคะ

พระอาจารย์ : ต้องว่างอย่างเดียวต้องซาร์ที่ความว่างสั่งสมไว้ นิดเดียวก็สำเร็จแล้วๆ ใช้ได้นิดเดียวก็สำเร็จประโยชน์มากมายเข้าใจใหม่ไม่ได้ใช้ทั้งหมดเลยรู้จักใช้พลังไม่ได้ชั่วชั่วใช้...เอ็งอยากรู้อะไรก็ตาม..

อย่างพระอาจารย์เนี่ยเขาเรียกวิทยาศาสตร์ทางจิตตัวจริง(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้แต่เป็นพุทธศาสนาไม่ได้ไปเที่ยววุ่นวายอะไรกับใครแต่ก็พยายามพิจารณาเพื่อหาสาระประโยชน์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ต้องว่าอย่างนี้ผู้กมิตร์ไมตรีไว้มากมายเลยต้องว่าอย่างนี้ทุกโลกธาตุหมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลอันนี้เป็นพระพุทธานุชาเขตรณะเดียวมานึกว่าเอ๊ะ! พระอาจารย์พระพุทธานุชาเขตรณะไหน? หมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาล เพราะอะไรจึงว่าเป็นพระพุทธานุชาเขตรณะ เวลาพระองค์จุติปฏิสนธิแสดงธรรมปลงพระชนม์มาอยู่สังขารหรือปรินิพพานหมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลนี้จะหวนไหวหมด เนี่ยเป็นพระพุทธานุชาเขตรณะ คือเขตรณะของพระพุทธเจ้า พระธรรมอาณานุชาเขตรณะก็เหมือนกันนะไปทั่วได้หมด พุทธอาณานุชาเขตรณะมีขนาดไหนพระธรรมอาณานุชาเขตรณะไปได้ขนาดนั้น อริยสังฆอาณานุชาเขตรณะก็รู้ตามเห็นตามก็ตามรู้ตามเห็นนั้นนะแต่ส่วนมากเขาก็ดับเฉพาะตน(หัวเราะ)เขาใจมึนเนี่ย..อยากรู้อะไรก็ตามซิเนี่ยจะได้มีปัญญามากมาย..เพราะที่พระอาจารย์รู้เนี่ยคนอื่นไม่รู้ก็เอะต้องว่าอย่างนี้..ก่อนนี้เทศน์หมดแบตเป็นอันๆเลยก่อนนี้ไม่รู้อะไรต่อมิอะไรก่อนนี้มีปัญญามากมายเลยเทศน์มากมายเลยก่อนนี้แต่พระอาจารย์ไม่ค่อยจำแต่ถามอะไรก็ตอบได้(หัวเราะ)

โยม : พวกงูพวกอะไรที่บ้ำเพ็ญเพียรจนได้เป็นเซียนอะไรเนี่ยจริงไหมคะ

พระอาจารย์ : จริงทำไมจะไม่จริง เอ็งเห็นมัยงูปกติศาลาผาติกรรมมันยอมตายนะไฟไหม้มันยังไม่หนีเลยตายทั้งคู่ทั้งคู่ทั้งเมียเอ็งรู้ไว้ พระอาจารย์ไปบิณฑบาตรมันไม่หาอาหารเลยนะมันไม่ออกไปหากินหรือกพอพระอาจารย์กลับมาเห็นอย่างเก่าตามันก็เปื้อ พระอาจารย์ก็ดูมันพระอาจารย์ไม่กลัวมันหรือกจิตมันเป็นสมาธิมากเลยพวกงูเนี่ย

โยม : ไม่กินอะไรเลย?

พระอาจารย์ : ไม่กินอะไรเลยพระอาจารย์สังเกตดู

โยม : มันบ้ำเพ็ญศีลหรือคะ

พระอาจารย์ : ใช่ ไฟไหม้มันก็ไม่หนีตายทั้งคู่เลยเนี่ยที่ศาลาผาติกรรมเนี่ย แล้วก็มื่อเล็ดออกเนี่ยที่ไปเล่นที่เขาชลาก

โยม : พวกสัตว์อะไรเนี่ยเขามีการบ้ำเพ็ญศีลหรือคะ

พระอาจารย์ : มี...ทำไมไม่มีละ

โยม : เพื่อเป็นเซียนหรือคะหลวงพ่อ

พระอาจารย์ : ใช่้อ! เห็นมัยเนี่ยรูปเนี่ยคุณหญิงพยอมเป็นคนถ่ายนะเล็ดออกกะโยมไ้เจ้ารงค์ก็เป็นพยานได้มันก็ยังเห็นแล้วคุณหญิงดร.พยอมสิงห์เสนห์เป็นคนถ่ายนะหยดเมะๆมาเนี่ยเหมือนกับให้น้ำเกลือเลยนะแล้วเอาตมาไปบอกกับที่โรงหล่อพระอาจารย์ทองเหลืองตันนะคะเนี่ย

โยม : อันนี้เห็นจริงๆ...แมลงวันหัวเขียวตอมกันหึ่งเลย

พระอาจารย์ : เนี่ยแปลกแต่จริงเนี่ยที่เขาชลากก็ไปท่อน้ำเล่นบนเขาแล้วก็ละลายลงมาเล่นเอาภูพิงไปหลายหลังแต่มีภูพิงหลังหนึ่งที่พระอาจารย์ไปวางศิลาฤกษ์ไม่เป็นไร นอกนั้นพังไป ไม่มีใครจ่ายเนี่ย

โยม : เนี่ยก็พวกนี้เขาบอกว่าเป็นเซียนแล้วเป็นเซียนจริงหรือแล้วเป็นเซียนประเภทไหน

พระอาจารย์ : ให้อั้วพวกทูลีลเนี่ยต้องฆ่าด้วยความโกรธ ลักทรัพย์ด้วยความโลภ ประพฤติผิดกาเมกัเพราะมี
วาคะ มุสาวาทกินเหล้าเมายาเพราะมีโมหะเพราะการที่ไม่ลวงศีล&ก็ใกล้ต่อการไม่มีวาคะโลกะโทสะโมหะ
แค่นี้มันก็ไปนิพพานได้เห็นมัยแคศีล&ก็ไปนิพพานได้ยังไม่ต้องพูดถึงศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๗

โยม : แล้วความละเอียดของศีลมันผิดกันหรือคะ

พระอาจารย์ : ใช่...ผิดเพราะการระมัดระวังและการห่วงใยคือทำจิตให้ได้ว่างมากกว่าเข้าใจมัย

โยม : อ้อ! ถ้าเป็นพระจะทำจิตได้ว่างมากกว่าหรือคะ

พระอาจารย์ : ใช่เพราะมีข้อห้ามมากกว่าคือให้ว่างมากกว่าเลยต้องว่าอย่างนี้ ชยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์
จะได้หมดไปรวดเร็วต้องว่าอย่างนี้

โยม : แล้วทุกคนนี้จำเป็นจะต้องมีศีล๒๒๗ ด้วยเหมือนกันทุกคนไหม

พระอาจารย์ : ถ้าทำจิตให้ว่างได้มีครบถ้วนหมด (หัวเราะ) ไม่ว่าจะศีล๕ ศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๗ ศีลภิกขุณี
๓๒๗ก็ว่างไปให้หมด ถ้าทำจิตให้ว่างก็เท่ากันหมดแต่ต้องว่าอย่างนี้ไม่ว่าสิกขาบทไหน

โยม : แล้วพอเป็นพระอรหันต์มีศีลใหม่คะหรือว่าไม่มีแล้วตรงนั้น

พระอาจารย์ : มีใครว่าไม่มี เขาเรียกสติวินัยงัย คำว่าสติวินัยคือให้ระลึกถึงศีล จะทำอะไรก็ให้อยู่ใน
ขอบเขตเข้าใจมัยไม่ใช่ว่าเป็นพระอรหันต์จะทำอะไรก็ทำก็ยังมีสติวินัยบังคับอยู่แม้เป็นบ้าเป็นหลังแล้วก็
ยังให้มาอยู่ปริวาสกรรมอีก

โยม : อ้อ! ถึงแม้ว่าท่านเป็นพระอรหันต์แล้วท่านก็ยังต้องมีสติวินัยอยู่หรือคะ

พระอาจารย์ : มีสติวินัย วินัยแปลว่าเครื่องห้าม สติแปลว่าระลึกได้ คือระลึกถึงพระวินัยระลึกถึงข้อห้าม
ของพระพุทธเจ้า ท่านจะมีหิริโอตตปปะ ท่านจะมีความละเอียดความเกรงกลัวต่อบาปอันนี้ถือว่าเป็นอนุสติ
เลยระลึกอยู่เสมอเลยไอ้ที่คิดว่าจะลวงไม่มี

โยม : แล้วพระอรหันต์เจ้าทุกๆองค์ท่านอยู่ด้วยอะไรคะ

พระอาจารย์ : ว่าง...ต้องอยู่ใกล้ชิดพระพุทธเจ้าเนี่ยเอ็งเห็นเลยถ้าไปอ่านพระไตรปิฎกเนี่ยเหมือนกับท่าน
จะไม่พูดอะไรกับใครเลยพระพุทธเจ้ามาท่านก็มาอย่างสงบเงียบเวลากลับก็ลุกขึ้นตามอย่างสงบเงียบ
เพราะเหมือนกับอยู่ในฌานสมาบัติอยู่ตลอดเวลาแต่รู้ได้ยินฟังรู้แต่ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นแต่ไม่สนใจใคร
สนใจแต่จะเงี่ยหูฟังธรรมอย่างเดียวตามพระพุทธโอวาทเสียงพระองค์จะไพเราะเพราะเพราะพริ้งมาก
ประทับใจแน่นอนเนี่ยเป็นที่ขจัดชยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์อย่างดีได้ยินเสียงพระพุทธเจ้าหัวหดถ้าเอ็งได้ยิน
พระเถระทั้งหลายถ้าทุกองค์มาเทศน์เรื่องเดียวมึงจะกลัวมากเลยอย่างพระอาจารย์เนี่ยเคยได้ฟังอย่างท่าน
พระอัญญาโกณฑัญญะพวกเนี่ยแต่ละองค์ลงมาเนี่ยเหมือนกันเดี่ยเลยไม่แปลกแตกต่างเลยเหมือนกันเลย
ไม่มีวิปริตได้ยินแต่ละองค์เนี่ยมีปฏิปทาอย่างเดียวกันหมดเลยเหมือนกับซีล็คเลยโดนไปหนึ่งเดียวเอ็งก็
ใจเต้นดิ๊กๆแล้ว(หัวเราะ)โดนสองโดนสามเนี่ยมึงแยะเลย(หัวเราะ)เหมือนกันหมดเลยเนี่ยอย่างพระอาจารย์
เคยได้ยินได้ฟังมาแล้วเอ็งรู้ไว้เถอะ

โยม : อย่างพระเถระพระอรหันต์ทั้งหลายอยู่ด้วยความว่างใช่ใหมคะเป็นอารมณ์ แล้วอย่างพวกเราญาติ
โยมทั้งหลายมีเรื่องจุกจิกจู้จี้ทั้งหลายอย่างเนี่ยหลวงพ้อแล้วจะอยู่ด้วยอะไร

พระอาจารย์ : ก็อยู่ด้วยอารมณ์ (หัวเราะ) อารมณ์คืออะไร อารมณ์คืออะไร อารมณ์คือรูป คือเสียง คือกลิ่น คือรส คือโณรสสัมผัสคือธรรมารมณ์เนี่ยอันใดอันหนึ่งที่มีมันมีความประทับใจติดใจอยู่มันก็มีมันมีความพุ่งซ่านไปกับอารมณ์นั้นนั่นแหละจึงเรียกว่ามีอารมณ์เป็นเครื่องอยู่

โยม : เราปุณฺณมีอารมณ์เป็นเครื่องอยู่แล้วเราจะทำอย่างไรจึงจะเป็นอริยชนได้

พระอาจารย์ : นั่นต้องว่าง...ต้องทำให้อารมณ์นั้นหมดไปสิ้นไปหายไปเพราะอารมณ์เหล่านั้นเป็นอาสวะต้องว่าอย่างนี้

โยม : แต่เราชอบพูดคุยกันจุกจิกๆอย่างโน้นอย่างนี้ตลอดเวลาจะทำอย่างไรดีคะหลวงพ่

พระอาจารย์ : (หัวเราะ) ว่าง เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราเราก็ได้จบได้สิ้น (หัวเราะ)

โยม : แต่เวลาที่เราต้องทำงานกับเพื่อนฝูงละคะหลวงพ่

พระอาจารย์ : เราก็ต้องทำงานไปตามหน้าที่เราก็ต้องทำต้องบอกต้องสอนในขณะที่เราทำงานถ้าพันธุกิจงานแล้วเราก็ไม่ยุ่งกับเขาเล็กเราจะแนะนำสั่งสอนตักเตือนขณะในเวลางานเท่านั้นเลิกงานแล้วเราไม่ไปยุ่งกับใครเขาแล้วเลิกเพราะไม่ใช่เวลาของเราแล้วถ้าเขาเถียงขึ้นมาเราก็หน้าแตกด้วยเนี่ยเลิกงานแล้วจะ (หัวเราะ)

โยม : คือหน้าที่ก็ทำตามหน้าที่ไป

พระอาจารย์ : ขอให้ทุกคนทำไปตามหน้าที่เลิกงานแล้วทุกคนเป็นเพื่อนกัน มีอะไรก็ปรึกษาหารือกันได้คำว่าปรึกษาหารือคือเราปรึกษากันทำสิ่งที่ดีดีมากต้องว่าอย่างนี้ให้ดีพิเศษ

โยม : ถ้าเรื่องไม่จำเป็นเราไม่ต้องไปพูดเสียเวลาใช่ไหมคะ

พระอาจารย์ : หมดเวลาแล้วเลิกคุยกับลูกน้องเด็ดขาดเลยแล้วเดี๋ยวมันลามเป็นชู้ลากแล้วชู้จะงานไม่ทำอีกที่มันตบตาเรามันนึกว่าเป็นเพื่อนกันมันนึกว่าไม่ได้เป็นหัวหน้ามันนึกว่าเป็นเพื่อน อารมณ์ของความ เป็นเพื่อนมากมันทำให้การงานเสียอีก

โยม : อ้อ! ดีเลยคะหลวงพ่อยาการู้หลักบริหารที่หัวหน้าควรจะมีอะไรบ้าง

พระอาจารย์ : เยอะแยะมากมายเลย

โยม : หัวหน้าที่ดีต้องทำอะไรบ้าง

พระอาจารย์ : พระอาจารย์พิมพ์ไว้แล้วเนี่ย...วิธีการทำงานวิธีการจัดงานอะไรเนี่ยทุกรูปแบบแต่พระอาจารย์เอาแบบคร่าวๆยังไม่มีเวลาตรวจเลยให้รู้ไว้เถอะแต่ถ้าถามเนี่ยพระอาจารย์จะบอกไปตามระยะที่ถามที่คุยที่แนะนำแต่ยังมีอุปายอีกเยอะแยะมากมายไม่ใช่แค่นั้นเพราะความรู้ไม่สิ้นสุดปัญญาทรงตัวคือต้องรู้ไปเรื่อย สมมติทรงตัวคือต้องสงบไปเรื่อยๆเนี่ยเพราะฉะนั้นพระอาจารย์มีสองอย่างในคนๆเดียวกันต้องว่าอย่างนี้ (หัวเราะ) ให้สงบก็ได้ให้รู้ก็ได้มันมันจึงไม่มีจำกัดไม่มีการสร้างภาพตามปุบตบได้เลยเอ็งไม่เชื่อก็กถามไปสิ เอ็งดูสิว่าพระอาจารย์จะตอบเอ็งได้ไหม (หัวเราะ) เดียวนี้คล่องแคล่วว่องไวมากกว่าเก่าอีกต้องว่าอย่างนี้

โยม : ที่เราฆ่าสัตว์โดยไม่ได้เจตนาละคะอย่างขับรถไปทับคะ

พระอาจารย์ : ชั่งหัวมันกรรมของมันด้วยกรรมของแข็งด้วยแข็งเวลาทำบุญทำทานก็อุทิศเอา! ที่
แข็งตายเพราะข้าของแม่ความดีให้โมทนาเด้อ...แค่นี้พอแล้วแข็งอย่าไปนึกถึงมันมากเกินไปเด้อจิตแข็ง
เป็นกังวลตายแล้วแข็งต้องไปเกิดเป็นสัตว์แข็งต้องไปใช้เวรมัน (หัวเราะ) ถ้าเขายังคิดถึงอยู่แข็งแยะนะทำเป็น
เล่นไป

โยม : ถ้าเราขอโหสิๆไปได้หรือเปล่าคะ

พระอาจารย์ : เออ! ขอโหสิมันๆให้โหสิหรือเปล่าจะต้องให้บุญมันด้วย (หัวเราะ)

โยม : กรรมอะไรก่อนตายที่ให้ผลมากที่สุดก่อนตาย

พระอาจารย์ : กรรมดี กรรมชั่ว อันไหนหนักก็ไปอันนั้นก่อน

โยม : หมายถึงว่าถ้าเรานึกถึงอะไรก่อนเราจะไปยังภพภูมินั้นทันที

พระอาจารย์ : ใ้ๆๆหมายถึงกรรมที่ใกล้ตายเราเกิดทำความดีไว้มากเรื่องไม่ดีก็ไปเสวยบุญก่อน
ถึงแม้ทำที่หลังแต่นึกได้ก่อนก็ไปได้ด้วยอำนาจแห่งความดี

โยม : อำนาจกรรมที่ตัดรอนอยู่ที่จิตที่ระลึกได้ในขณะนั้นว่าจะส่งไปที่ไหน

พระอาจารย์ : ใ้มันสำเร็จด้วยจิตยังที่พระองค์ตรัสไว้ชัดเจน มโนปุพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา
ทุกอย่างสำเร็จแล้วที่ใจมีใจถึงก่อนมีใจเป็นหัวหน้าสำเร็จแล้วที่ใจที่นี้จิตเรานึกถึงความดีก็แสดงว่าจิตเรา
ถึงความดีก่อนเห็นมัย

โยม : หลวงพ่ออย่างคนใส่บาตรทุกวันเลยนะคะแต่พอตายไม่ได้นึกถึงบุญที่ทำแต่มันนึกถึงว่าตายแล้วไป
หียบของใครเขามาหวังแต่จะไปคืนของเขาหลวงพ่อบแทนที่จะไปนึกถึงความดีของตัวเอง

พระอาจารย์ : (หัวเราะ) เอ็งโง่ๆ โง่อะไรรู้ไหมวิธีสละคืนพระอาจารย์ที่พระอาจารย์สอนแล้วเอ็งไม่ใช้ สองโง่
ดับเบ็ดสองก็เพราะว่าเอ็งไปหียบเขามาเวลาทำบุญทำทานใดๆเขาเกิดตายแล้วเอ็งจะไปคืนเขาที่ไหนเสร็จ
เนีย ด้วยบุญของฉันทที่เคยไปหียบของเขามาด้วยบุญอันนี้ราคาเท่านี้ขออุทิศให้แก่เธอเธอโมทนาแล้ว
ดิฉันก็ขอโหสิคุณด้วยนี้ต้องเป็นไปตามกรรมต้องเป็นไปตามธรรมอย่างนี้ แล้วเวลาเรานึกถึงเขาเราก็นึก
ถึงบุญด้วยขณะเดียวกันเราก็ไปล้างอาภรณ์ของเราไปขยายอาภรณ์หรือไม่ก็ไปทำลายอาภรณ์ที่ไม่ดีที่
อาภรณ์ที่เคยเป็นทุกข้ออยู่มันก็โดน อาภรณ์ทุกซั่มมันก็โดนสลายออกเนียต้องนึกถึงบุญอันนี้เพราะเราต้องไป
ใ้เขาเราไปขอไปหียบไปขอเขาเราใ้เขาไปทำบุญทำทานเรารู้ว่าเราไปเอาของเขาเราใ้เขาไปใ้
เขาเราไปเอาของเขาเราเท่าไรเรารู้ที่อยู่เวลาทำบุญทำทานนี้ฉันนี่ขอคุณนะดินะที่ฉันเอาไปแต่ฉันระลึกถึง
คุณได้ฉันเอามาทำบุญใ้เธอเพราะฉะนั้นด้วยบุญอันนี้ด้วยเจตนาของฉันทีก่อนนี้ฉันทุกซั่มฉันอยากฉัน
ลำบากจึงไปเอาของคุณมาดิฉันขอโหสิส่วนนี้ ส่วนบุญที่ฉันไปทำใ้ขอใ้โมทนาบุญของฉันทและขอใ้
เธอโหสิฉันด้วยขอใ้เธอมีส่วนบุญเท่าๆกับฉันเลยเนีย

โยม : แล้วอย่างกรณีแบบสิม...หรือว่าบางคนเคยไปฆ่าหมูฆ่าเป็ดฆ่าไก่แล้วมาระลึกถึงตอนนี้จะคะหลวง
พ่อ

พระอาจารย์ : ใ้มันก็ไปเลยมันจะไปทำยังงัยได้เพราะมันไม่ได้ทำบุญ (หัวเราะ) ก็ใ้กรรมนั้นร้องเป็นหมู
มันไปตัดรอนใ้เลยร้องเหมือนวัวเหมือนควายเลยถ้ามันไปฆ่าหมูฆ่าวัวฆ่าควายมันไปนึกถึงตอนนั้นก็ภาพ
ของหมูมันก็ไปสิงมันแล้วมันก็ไปแสดงอาการของหมูออกมาแสดงอาการของวัวออกมา

โยม : แล้วจะทำยังงัยคะตอนตายแล้วจะไปดี?

พระอาจารย์ : ก็ต้องมาฟังเทศน์ฟังธรรมต้องมาทำจิตให้ว่างๆบ้างตามกาละโอกาสมันจะได้เป็นการสั่งสมว่าอันนั้นดีอันนั้นไม่ดี ทีนี้ก็ชั่งน้ำหนักดี ความดีมากหรือความชั่วมากหรือบาปมากนี่อย่างน้อยก็มีส่วนความดีไว้ถ้ามันนึกถึงความดีไว้ความดีก็ให้ผล

โยม : แล้วบางคนที่เป็นชาลันด้วย...ที่รู้ว่าตัวเองเก่งเลิศประเสริฐศรีอย่างเนี่ยจะทำอย่างไรดีกับคนเหล่านี้

พระอาจารย์ : เราก็อ้างเราก็ไม่สนใจเขาหรอก (หัวเราะ) จะไปยุ่งกับเขาทำไมปล่อยให้เขาเป็นชาลันด้วยไปเดี๋ยวมันก็หมดคาเองแหละ (หัวเราะ) ถ้าเกิดเอ็งขึ้นไปคุยเอ็งก็ไหลอยู่เรื่อยๆถ้าเอ็งไม่ไปคุยเดี๋ยวมันก็หมดแล้ว

โยม : อ้อ! ไม่ต้องไปสนใจ

พระอาจารย์ : ใช่ ถ้าไม่สนใจมันก็ล้นไม่ได้แล้วมันตัวมันก็รู้ว่าตัวเองไม่มีใครมันก็ล้นไม่ได้มันก็จะเก็บของมันไว้ก่อน (หัวเราะ)

โยม : คือประเภทว่าถ้าคนไม่ดีเราก็ไม่ไปยุ่งเกี่ยวไม่จำเป็นต้องไปเสวนาด้วย

พระอาจารย์ : ใช่ๆเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็ได้จบได้สิ้นทั้งดีและไม่ดี ฉะนั้นดีก็เรื่องของเขาไม่ดีก็เรื่องของเขาเราไปยุ่งทำไมเราเสียเวลาไปแล้วจะนั่นเราก็ต้องถือสาระประโยชน์ซึ่งเป็นประโยชน์แก่เรานั้นแหละเป็นการถูกต้อง พระองค์สอนปัจจุบันธรรม อดีตล่วงไปแล้วก็ไม่ให้ไปครวคิดอนาคตก็ยังไม่มาให้ครวคิดให้คิดสาระประโยชน์ในปัจจุบันเนี่ยหน้าที่ของเราที่จะเป็นประโยชน์แก่เราที่จะอำนวยความสะดวกที่จะทำให้เราเป็นผู้มีความสุขในปัจจุบันเนี่ย

โยม : หลวงพ่อก็เราอยู่บ้านอยู่ช่องมีลูกมีสามีนะแล้วจะทำอย่างไรที่จะเป็นความดีละคะหลวงพ่อ

พระอาจารย์ : เอ็งก็ขยันโมทนาสามีเอาสตุงค์สตางค์มาให้โมทนาสาธุนะที่เธอไปทำงานแทนฉัน(หัวเราะ) ต้องรู้จักหาบุญเนี่ยเห็นมัยก็เอ็งไม่ได้ไปเหนื่อยจู้ๆเขาพอถึงเวลาก็เอาสตางค์มาให้เอาของมาให้เขามีความดีไหมมีเราก็โมทนาสาธุกับความดีของเขาแล้วเขาจะเมตตาเอ็งกรุณาเอ็งแล้วเขาก็ไม่รังแกเอ็งเห็นมัยเอ็งก็เป็นสุข(หัวเราะ) ต้องว่าอย่างนี้รู้จักหาประโยชน์ใส่ตัวนี้ต้องว่าอย่างนี้เอ็งก็แค่มุทิตาโมทนาในพระคุณความดีเอ็งก็ได้บุญแล้วเห็นมัยเนี่ยไม่ต้องเหนื่อยด้วยที่เอ็งถามพระอาจารย์นั้นนะ(หัวเราะ) ต้องชี้ให้เห็นชัดๆเนี่ยแล้วมีอะไรอีก

โยม : ก็แปลกนะคะทำไมคนที่ฆ่าหมูฆ่าควายทำไมรวยๆจังคะ

พระอาจารย์ : เอ็งโง่...มันฆ่าหมูมากมันรวยความบาปมากนะ ใ้อเงินเดี๋ยวก็เป็นขี้เป็นเยี่ยวหมดตายแล้วถามว่าเอาไปได้ไหมไม่ได้เอ็งเห็นมัยที่รวยมากๆเอาไปได้หรือเปล่าไม่ได้เห็นมัยมีบาปไปเยอะเลยแต่เอ็งคนทุกข์คนยากเอ็งไม่ได้ไปทำบาปทำกรรมเอ็งยังมีโอกาสทำบุญทำทานทำนั่นทำนี่เอ็งรวยบุญนะเสีย ใ้อันนั้นรวยบาปเอ็งอย่าไปเอาเยี่ยงอย่างมันเลย(หัวเราะ)

โยม : หลวงพ่อไม่ใช่ฆ่าหมูนะเดี๋ยวนี้นักการเมืองบั้งใหญ่กันขึ้นทุกวันๆ

พระอาจารย์ : ชั่งมันเถอะมันก็สร้างกรรมทำชั่วไว้เดี๋ยพอถึงเวลาเอ็งเห็นมัยเวลาคนตายเขาเอากะตุ๊กไปใส่กู่หน่อยๆหรือใส่อะไร (หัวเราะ) ได้อยู่บ้านน้อยๆเอ็งเห็นมัย

โยม : แต่เขาเป็นเงินเป็นทองนะคะหลวงพ่อก

พระอาจารย์ : แล้วทองเป็นของเขาหรือเปล่านั้น ตายแล้ว โกฎิเงินกฎิทองมันก็อยู่ในที่แคบแล้วมีความสุขใหม่ไม่มีความสุขหรือกลัวพวกเนี่ยเพราะมันรู้ว่าไม่ใช่ของมันไปโกงเขามาทั้งนั้นแหละจิตมันรู้เพราะมันไม่ได้ไปทำมาหากินอะไรไปคอยรับชั่งเขามาไปโกงเขามาอะไรอย่างเนี่ย ยืนเดินนั่งนอนก็เป็นทุกข์มันใส่ทองใส่แก้วแหวนไปนั่งรถเบนซ์อะไรก็พอมันนั่งหรือมันใส่ทองจริงมันเห็นทองมันก็ใจเศร้าเพราะทองนี้ไม่ใช่ของมันไปเอาของเขามาบ้านใหญ่โตก็ไม่ใช่ของมันไปโกงเขามาที่ดินที่อะไรเนี่ยทั้งนั้นแหละที่ไปโกงเขามาไม่มีความสุขหรือกลัวเพราะจิตมันเหยียบย่างก้าวแผ่นดินก็รู้ว่านี่กูไปขโมยกูไปฆ่าไปชิงเขามาเขามาแจ้งว่ามีความสุขใหม่ ผู้พระคุณคือไม่ได้อย่างพระอาจารย์นอนกลางปากกลางเขาแหม! มีความสุขดีกว่าอยู่ปราสาทราชวังถึงเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินก็ต้องมีกองทหารอารักขาเฝ้าไว้มีสุขหรือมีทุกข์ทุกข์ทั้งนั้นแหละเนี่ยแต่นอนสบาย

โยม : แต่หลวงพ่อบอกว่าศาสนานี้ให้รู้ทุกข์แล้วบอกว่าจะสุขได้ยังงัยละ

พระอาจารย์ : อ้าว! เราก็กำหนดรู้ทุกข์เราไม่ทำทุกข์ให้เกิดขึ้นเราก็เป็นสุขแล้วเห็นมัยง่ายสุขกับทุกข์มันอยู่ด้วยกันนะพอพ้นจากทุกข์มันก็เป็นสุข ว่าง!

โยม : ให้รู้ทุกข์แล้วมันจะไม่เครียดหรือคะหลวงพ่อก

พระอาจารย์ : ไม่มีทางเครียดหรืออึดมันดัดดานมันจมอยู่กับทุกข์ (หัวเราะ) อย่างนั้นเขาเรียกมันจมอยู่กับทุกข์ อันนี้พระพุทธเจ้าท่านสอนให้รู้ทุกข์แล้วก็ผ่านเลยสมมุติว่าตาแข็งเห็นรูปใหม่ได้รูปนี้มีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ไม่มีประโยชน์ก็ผ่านเลย ใ้ฉันนี้มันจมมันนั่งอยู่เดินอยู่ดูอยู่กับรูปนี้ฝนตกแดดออกเนี่ยมันจมอยู่กับรูปหรือจมอยู่กับทุกข์แบบเนี่ยแข็งโง่แล้ว (หัวเราะ)

โยม : ก็รู้ทุกข์มาากๆแล้วมันจะไม่เครียดวิตกกังวลใจหรือเมื่อเรามีทุกข์

พระอาจารย์ : คนอื่นเขาเห็นว่าแข็งเป็นทุกข์แน่นอนแล้วก็เป็นคนวิตกกังวลแน่นอนใ้ฉันฝนตกแดดออกมึงยังดูอยู่ตรงนี้ไม่ไปไหนเลย (หัวเราะ)

โยม : ก็ศาสนาพุทธสอนให้รู้ทุกข์

พระอาจารย์ : ก็รู้ยังงัยแล้วก็ผ่านรู้แล้วละงัยรู้แล้วเว้นรู้แล้วเลิกเลยไม่ต้องไปจมดัดดานอยู่กับทุกข์แบบนั้นไม่ต้องไปดูมูกไม่ไม่ต้องไปฟังเสียงทั้งวันทั้งคืนไม่ต้องไปดมกลิ่นทั้งวันทั้งคืน

โยม : รู้จักทุกข์แล้วจะรู้จักสุขได้ยังงัยคะหลวงพ่อก

พระอาจารย์ : ก็รู่ว่างงัย ว่างจากทุกข์ก็เป็นสุขแล้ว (หัวเราะ) ขณะจิตเดียวยอมเป็นไปพลันเนี่ยแข็งไม่รู้จะไรย้ายอารมณ์เปลี่ยนทันทีเลยสมมุติว่าแข็งดูรูปนั้นรูปนี้ได้ยินเสียงเพราะมากแข็งจะสนใจเสียงหรือแข็งจะสนใจรูปแข็งต้องสนใจเสียงแหม! เสียงนี้เสียงอะไรเสียงนั้นเสียงนี้เดี๋ยวจะฟังเสียงเสียงดังอย่างอื่นเสียงที่ดังไม่เข้าทำไม่เพราะกูไม่ยอมฟังเนี่ยทุกข์เกิดอีกแล้วแข็งอยากฟังเสียงเพราะเสียงไม่เพราะแข็งไม่ยอมฟังเนี่ยทุกข์เกิดแล้ว ฉะนั้นทั้งสุขทั้งทุกข์เนี่ยให้ว่างไปให้หมด

โยม : หลวงพ่อกคะแล้วการที่เราบริจาคร่างกายให้โรงพยาบาลแล้วเราจะได้อะไรหรือเปล่านั้น บางคนบอกว่าพอบริจาคแล้วจะไม่เกิดแล้ว

พระอาจารย์ : โยมู้จักบุญหรือเปล่าเนี่ยที่โยมมาถามมาเนี่ย บุญคืออะไรู้จักไหม บุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยจิตเมตตาบ้าง กรุณาบ้าง มุทิตาบ้าง อุเบกขาบ้างผู้ให้ก็ต้องให้ด้วยความยุติธรรมเต็มอกเต็มใจให้แล้วไม่เสียดายต้องให้ด้วยจิตเมตตาความรักใคร่เหมือนกับพ่อแม่รักลูกให้ลูกแล้วก็ไม่เสียดายให้ด้วยความสงสารลูกให้แล้วก็ไม่เสียดายให้ด้วยมุทิตาพลอยยินดีกับลูกให้แล้วก็ไม่เสียดายเหมือนลูกไปเรียนต่างประเทศที่ไรที่นั่นที่เป็นของบรรพบุรุษที่รักมากมายยังขายเลยเพื่อให้ลูกมันมุทิตาพลอยยินดีกับลูกอุเบกขาให้อ้อโหสิให้อภัยเขาได้ก็ไม่มีทุกข์ต้องว่าอย่างนี้เนี่ยบุญจำไว้ให้ดินะไ้อ้วกโง่ทั้งหลายโดนหลอกไปมากมายบุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยจิตเมตตาบ้าง กรุณาบ้าง มุทิตาบ้าง อุเบกขาบ้างผู้ให้ก็ต้องให้ด้วยความยุติธรรมเต็มอกเต็มใจให้แล้วไม่เสียดายใจจึงจะเป็นสุขเนี่ยต้องให้ด้วยจิตเมตตาให้ด้วยจิตกรุณามุทิตาอุเบกขาเมื่อเรารู้บุญแล้วเรารู้บาปบาปคืออะไรบาปคือไม่มีความยุติธรรมแก่ตัวเองไม่มีความยุติธรรมแก่คนอื่นกับบาปแล้วเอ็งไปเบียดเบียนคนนั้นคนนี้ทำให้เขาเดือดร้อนก่อนอกวนสารพัดบ่นอะไรพวกเนี่ยทั้งนั้นบาปแล้วยังไม่ทันฆ่าเขาลักทรัพย์ขโมยของเขาประพฤตินิดกาเมหลอกลวงกินเหล้าเมายาก็บาปแล้วเนี่ยเบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนเพราะฉะนั้นการที่บุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยจิตเมตตาบ้าง กรุณาบ้าง มุทิตาบ้าง อุเบกขาบ้าง บาปก็คือไม่มีความยุติธรรมไม่มีจิตเมตตาไม่มีจิตกรุณาไม่มีจิตมุทิตาอุเบกขาไม่ได้เนี่ยบาปแล้วยังไม่ทันฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ประพฤตินิดในกามมุสากินเหล้าเมายาเนี่ยเอ็งจำไว้เถอะพวกเอ็งยังไม่รู้เรื่องเลยครูบาอาจารย์ของพวกเอ็งยังไม่ถึงไหนหรือเอ็งอย่ามาเสียดงกลับพระอาจารย์เลย(หัวเราะ)เอ็งต้องถามทีละเรื่องแล้วเอ็งจะได้ปัญญาจากพระอาจารย์เนี่ยพระอาจารย์รู้หลายเรื่องมากมาย

โยม : หลวงพ่อยกตัวอย่างเบียดเบียนตนเองคะ

พระอาจารย์ : คนที่เบียดเบียนตัวเองทำยังงัยู้ไหม? เราจะไม่เบียดเบียนตัวเองเราจะทำยังงัยคืออย่าตามใจตัวเองอยากฆ่าเขาก็อย่าตามใจอยากขโมยของเขาก็อย่าตามใจ อยากประพฤตินิดบุตรภรรยาสามีเขาก็อย่าตามใจอยากหลอกลวงต้มตุ๋นเขาก็อย่าตามใจ อยากกินเหล้าเมายาก็อย่าตามใจเนี่ยชื่อว่าจะไม่เบียดเบียนตัวเองให้เดือดร้อน การเบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนทำไป บังคับใจคนอื่นอย่าไปบังคับใจคนอื่น อย่าไปบังคับให้เขาต้องไปฆ่าสัตว์ห้าคนอย่าไปบังคับให้เขาไปเป็นโจรไปปล้นไปจี้อย่าไปบังคับข่มขืนเขาให้เขาประพฤตินิดบุตรภรรยาสามีอย่าไปบังคับให้เขาเป็นคนเสียสัจจะหลอกลวงต้มตุ๋นเขาไม่กินเหล้าก็อย่าไปบังคับให้เขากินเหล้าเนี่ยเรียกว่าไม่เบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนเนี่ยจำไว้ให้ดีพระพุทธเจ้าสอนไม่ให้เบียดเบียนตัวเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนต้องทำแบบนี้

โยม : เอ๊ะ! หลวงพ่อว่าเราโง่บ่อยๆแล้วทำยังงัยหายโง่คะ

พระอาจารย์ : ว่าง (หัวเราะ) ทุกเรื่องเลยทั้งดีทั้งไม่ดีถ้าเอ็งว่างได้เอ็งหายโง่แล้วก็ฉลาดๆสูงสุดก็คือฉลาดให้จิตว่างนั้นนะเอ้อว่าหายโง่ทำจิตให้ว่างไว้หายโง่แน่นอนเพราะโมหะความหลงไม่มีงัยพอมันหายหลงมันก็หายโง่ (หัวเราะ) โมหะความหลง อย่างเหล่านี้ไม่รู้ว่ามีดีอะไรอื่นยาม้ายาบ้าไม่ตีมีงัยก็ยังมีงัยยังสูบยังทำกันอยู่เลยเนี่ยนั่นนะเขาเรียกโมหะความหลงเล็กไม่ได้ทั้งที่รู้ไม่ใช่ไม่รู้รู้แต่เล็กไม่ได้เนี่ยโมหะความหลงเนี่ยต้องว่างให้หมดเลยทั้งดีทั้งไม่ดีเนี่ยพระพุทธเจ้าสอนเป็นอย่างนี้เป็นมัจฉิมาปฏิปทาทางสายกลาง...อ้าวอยากู้อะไรก็ถามมาอีกช้อย่างพระอาจารย์เนี่ยไม่รู้ไม่มีจำกัด (หัวเราะ) ถามปุ๊บตอบได้ปั๊บเลย

โยม : ทุกคนเกิดมาก็ทุกข์นะคะทุกข์เพราะขันธะขันธะคะ

พระอาจารย์ : มากกว่าขันธะอีกมีงไปมีลูกมีหลานมีอะไรเนี่ยเป็นสิบเป็นสิบห้าเป็นยี่สิบเนี่ยเอ็งมีกี่คนละ เอ็งมีผิวก็เพิ่มมาอีก๕ (หัวเราะ) มีลูกอีก๕ก็เป็นสิบมีอีกก็คนก็เพิ่มไปที่ละห้าๆเนี่ย (หัวเราะ) หัวเราะไม่ ออกเลยแทนที่จะฮาๆหัวเราะดีใจมีงฮาๆร้องไห้โหลยมีง (หัวเราะ) มีอะไรอยากรู้ก็จะถามพระ อาจารย์เนี่ยไม่ใช่มีทุกข์เพราะขันธะนะพวกเอ็งเนี่ยแล้วต้องไปหาเลี้ยงดูเอ็งคิดดูเลี้ยงก็ปากเลี้ยงก็ขันธแล้ว เอ็งว่าเอ็งเป็นทุกข์เพราะขันธ๕ (หัวเราะ)

โยม : แล้วจะทำยังงัยคะหลวงพ่อก็คจะทำให้ขันธไม่เป็นทุกข์คะ

พระอาจารย์ : เราที่ต้องรู้จักหนีโรคตัดปะความละอายเกรงกลัวต่อบาปจะไปทำยังงั้นก็ขันธนั้นขันธนี้ผิด คีลใหม่ผิดกรรมใหม่นั้นจะต้องพิจารณาว่าถ้าผิดศีลผิดกรรมเราก็ไม่เอาขนาดนี้เราเป็นทุกข์พอแล้วถ้าขึ้นไป ทำผิดอีกมันจะเป็นทุกข์ให้อีก ทุกข์แค่นี้เราทนได้เข้าใจมั๊ยถ้าไปทำบาปทำกรรมเดี๋ยวมันทนไม่ได้ (หัวเราะ) แล้วเราก็จะอยู่ไม่ได้ต้องฆ่าตัวตายกินยาตายโดนน้ำตายเนี่ยแล้วก็มาบ่นว่าทำดีแล้วไม่ได้ดีเอ็งทำกับใคร เอ็งทำกับคนไม่ดีเอ็งก็ไม่ต้องรู้คุณค่าของความดีเอ็งก็ต้องมีเพิ่มทุกข์เข้าไปอีกเอ็งทำกับคนที่รู้จักค่าของ ความดีเอ็งก็จะสบายใจเห็นมั๊ย คนที่ทำดีแล้วไม่ได้ดีเป็นเพราะต้องทำความดีใช้หนี้ความดีเพราะเคยค่า ความดีขโมยความดีประทุพติผิดความดีหลอกลวงความดีหลงความดีคนอื่นมาเป็นของตนเนี่ยครั้น กรรมวิบากกรรมเหล่านี้ให้ผลทำดีเท่าไรก็ได้ดีเนี่ยเพราะเอ็งทำถูกคนไม่รู้ค่าแห่งความดีเอ็งก็เหนื่อย เปล่าแล้วเอ็งโง่หรือเอ็งฉลาดนั่นแหละเอ็งจะได้เลิกเอ็งจะได้เลิกทำกับคนชั่ว (หัวเราะ) แล้วจะได้เลิกหา คนดีทำเพราะเขารู้จักค่าของความดีไม่งั้นเอ็งก็หัวนไปเถอะเอ็งก็ตำน้ำพริกละลายแม่น้ำไม่รู้จักพอชะที่ เหนื่อยเปล่าน้ำพริกก็หมดไปด้วยแรงเอ็งก็หมดไปด้วยเสียเวลาไปด้วยแล้วก็ตำทุกวันทุกวันไปละลายแม่น้ำ แล้วเมื่อไหร่จะรู้จักพอรู้จักเหนื่อยเอ็งต้องรู้จักเซพตัวเองต้องประหยัดตัวเองข้าวของเงินทองอะไรก็ตาม ต้องประหยัดหมดนั่นแหละทุกข์จะได้แบ่งเบาภาลงมาจะต้องรู้จักทะเลาะต้องรู้จักค่าของคนดีไปทำกับคนดี ดีกว่าไปทำกับคนไม่ดีมันล้างผลาญหมดตัวแล้วมันด่าว่าให้มึงดงอีกต่างหาก (หัวเราะ) เอ็งเจ็บช้ำน้ำใจอีก เยอะเลย (หัวเราะ) อุตส่าห์เหนื่อยพอแล้วให้กินเลี้ยงอย่างดีมันว่าเอ็งโง่เอ็งดูชิเอ็งเจ็บช้ำน้ำใจหรือเปล่า เพราะอะไรเพราะมันไม่รู้ค่าของคนดีเห็นมั๊ยไม่รู้จักค่าของความดีเนี่ยถ้าเอ็งไปทำกับคนดีเขาก็จะโมทนา สาธุกับเอ็งเห็นค่าของความดีเห็นคุณค่าของโยมต้องว่าอย่างนี้แล้วเราก็จะได้ทุกข์ขนาดไหนก็ทนได้ เห็นมั๊ยเพื่อคนดีต้องว่าอย่างนี้เพื่อความสุขของเราที่เราจะทำด้วยต้องว่าอย่างนี้มันถึงจะเข้าไปหน่อย (หัวเราะ) ไม่งั้นเอ็งแยเลยไม่รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบาเลยเป็นทุกข์เอ็งก็แบกไว้เต็มเลยไม่ปลงไม่วางเลยเนี่ย เพราะเอ็งถือว่าเป็นภาระแบกแล้วเอ็งก็ยังนึกว่าเอ็งทำดีกับเขาแต่เขาไม่รู้จักค่าความดีของโยมเลยคนนั้น คนนี้แล้วเอ็งจะมีประโยชน์อะไรเอ็งไปเสียเวลาทำไมกับแบบนั้นต้องหวิดด้วยไม้คานเอ็งหาบหนักใช้ใหม่ เอ็งวางหาบได้เฟ้นกระบานมันเลย (หัวเราะ) ภูแบกมีมานานแล้ว (หัวเราะ) ที่นี้จะได้เบาแล้ว (หัวเราะ) ต้องไล่ไปให้หมด

โยม : หลวงพ่อเขาสัมภาษณ์คนที่ตายไปแล้วก็ไปผิดลูกผิดเมียคนอื่นเขาตายไปแล้วเขาบอกว่าเขาต้องไป ปีต้นงิ้วแล้วก็ไปหล่นลงกระทะอย่างเนี่ยแล้วก็ไปโดนอีกาจิกตายด้วยพอเขาเกิดชาติใหม่เนี่ยนะคะเขาก็จำ เรื่องราวได้หมดเขาบอกว่าตอนนี้เขาปวดตามากเขาเจ็บตรงที่เหมือนโดนอีกาจิกเนี่ยคะหลวงพ่อ

พระอาจารย์ : ดีแล้วนั้นนะกรรมอันเนี่ยมีอยู่ในพระไตรปิฎกอันเนี่ยเอ็งพูดพระอาจารย์นี่ก็ได้ได้เด็กที่ร้องไห้ น้ำตาเป็นสายเลือดไอที่ร้องไห้เป็นเม็ดกรวดเม็ดทรายก็มีนะไม่ใช่ไม่มีนะเป็นแก้วก็มีเนี่ยพวกมีเวรมีกรรมเนี่ยพวกเนี่ยนึกว่าบาปไม่มีบุญไม่มีแล้วไปเที่ยวกลั่นแกล้งรังแกเขาเนี่ยไปเที่ยวไปสร้างไปทำเป็นทุกข์ใส่ร้ายป้ายสีเขาเนี่ยไอ้พวกอัปปริยัญญุไรเนี่ย

โยม : มงคลสิ่งใดที่เราควรยึดถือคะแล้วก็วัตถุที่เป็นมงคลอะไรที่เราควรยึดถือ

พระอาจารย์ : มีแต่พระพุทธเจ้ามงคลสูงสุดก็คือศีลและธรรมนี่แหละ ว่าง! นั้นแหละถ้าเราทำได้มงคลจะคุ้มครองรักษาเราที่พระพุทธเจ้าว่าธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมเพราะฉะนั้นศีลธรรมเนี่ยเป็นมงคลสูงสุด

โยม : แล้ววัตถุมงคลละคะ

พระอาจารย์ : วัตถุมงคลก็เนี่ยเราก็นึกถึงพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเราก็นึกถึงโยมมหาธาตุนี้แหละแค่นี้ก็พอแล้ว

โยม : แล้วอย่างอื่นอย่างเช่นเขามีสาธิกาลิ้นทอง เพชรตาแมว หน่อแรดอะไรเอะไปหมดคะ

พระอาจารย์ : เฮ้ย! เอามาให้โง่ทำไมก็เอ็งเห็นไหมสาธิกาเอ็งเห็นมียของสัตว์เดรัจฉานทั้งนั้นเลยแล้วมันจะประเสริฐอะไรนั้นแหละก็เอ็งเห็นมียก็พวกเนี่ยของสัตว์เดรัจฉานคนอย่างเอ็งไปนับถือมันได้อย่างไรของสัตว์ทั้งนั้นแหละ (หัวเราะ) เลิกให้หมดเลยมึงว้างให้หมด

โยม : บางคนเขาถืออะคะดีด้วย

พระอาจารย์ : ซึ่งมันเขาถือดีก็อุปาทานเอ็งรู้ไว้ถือดีมานะทิฐฐิเพราะจิตมันไม่ว่างถ้าถามว่าไอ้พวกนี้ไปนิพพานได้ไหม ไปไม่ได้หรอกมันยึดติดมันกราบไหว้บูชาทุกวันตายแล้วมันไปอยู่ไหนก็มันกราบไหว้ทุกวันมันก็เฝ้าอยู่นั้นแหละเอ็งรู้ไว้เอะแล้วมันจะไปดีได้ยังงัย

โยม : แล้วถ้าเราแขวนพระ พระพุทธเจ้าละคะ

พระอาจารย์ : นั้นแหละโยมมหาธาตุทุกวันเลยมึงตายแล้วจะได้ไปอยู่กับพระพุทธเจ้าจะได้พ้นทุกข์ (หัวเราะ)

โยม : วัตถุมงคลก็คือให้แขวนพระพุทธเจ้าไม่ให้แขวนสิ่งอื่นใดใช่ไหมคะ

พระอาจารย์ : ใช่แขวนพระพุทธเจ้า อย่างอื่นไม่เอาทั้งนั้นเลิกให้หมด (หัวเราะ) พระพุทธเจ้าเท่านั้นผู้สูงสุดพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าผู้สูงสุดนั้นแหละเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตอย่างอื่นไม่เป็นมงคลมึงเชื่อพระอาจารย์มันไปเที่ยวไหว้ปะลกดขอหอยอะไรกัน (หัวเราะ) เอ็งดูซิมันมีทุกซอกอยู่แล้วก็ยังไม่พอเพิ่มมาใส่ตัวอีกนะถ้ามันเกิดแทงผัดมามึงเดียวไปสาปไปแช่งมันอีก (หัวเราะ)

โยม : พวกเล่นการพนันผิดศีลหรือเปล่าคะ

พระอาจารย์ : ข้าไม่สนใจ การพนันชนิดนี้หนอแน่ มีแต่ผันแปรเปลี่ยนแปลงกระเป๋าทาย อีกไร่นาเรือนสวนและวัวควาย ต้องวอดวายขายเล่นไม่เป็นการ ต้องฉิบหายวอดตลอดหมด ไม่เหลืออดสมบัติพื้นฐานแม้ฝ่าฝืนพันกายทำลายราญ ยิงไฟผลาญหุดเหี้ยนเตียนไป เนี่ยสุนทรภู่ท่านแต่งเอาไว้พระอาจารย์ยังจำได้เอ็งถามมาก็เพะเลย (หัวเราะ) เนี่ยรวดเร็ว (หัวเราะ) แม้แต่ฝ่าพันกายมันยังไปขายกินเลยฝ่าที่แพรพันที่นุ่งผ้าห่มที่สวยๆงามๆเฮ้ย! มึงให้กูเท่าไรก็ยังไม่พอ (หัวเราะ) เอ็งรู้หรือเปล่าแม้กระทั่งเมียมันก็ยังเอาไป

ชายลูกมันก็ย้งเอาไปขายเล่นการพนันเอ็งรู้ไว้เถอะถ้าเอ็งไปอ่านประวัติศาสตร์สมัยเก่าเนี่ยมันขายลูกขายเมียกินเลยไอ้พวกเนี่ยร้ายมากชั่วมาก

โยม : เพราะอะไรคะหลวงพ่อก็ได้ติดการพนันกันอย่างนั้นนะ

พระอาจารย์ : (หัวเราะ) ก็มันชอบมันรักของมัน มันว่ามันรักสุดที่รักมันไปโกหกเมียโกหกลูกว่ารักลูกรักเมียแต่รักการพนันมากมันขายเมียขายลูกไปเล่นเอ็งคิดว่ามันชั่วขนาดไหนเยอะมากเลยก่อนเนี่ย

โยม : อันนี้เขาเรียกความหลงหรือเปล่านั้นคะ

พระอาจารย์ : โมหะสุดๆเลยมั้งเพราะไม่มีอะไรแล้วไปเที่ยวเป็นโจรไปขโมยไปประพฤติผิดบุตรภรรยาไปหลอกหลวงต้มตุ๋นนั้นนะเสียใจขึ้นมากก็ไปกินเหล้ากินยาอะไรอีกเนี่ยไม่มีทางดีไอ้พวกนี้

โยม : พวกเล่นหวยหลวงพ่อก็อยากวิ่งไปหาหวยทั่วทิศทั่วแดนแหงอยู่นั้นแหละ

พระอาจารย์ : ชั่งมันมันมีเวรมีกรรมมันทำมาหาได้มันก็ไม่กินไปเล่นหมด (หัวเราะ) เข็มเจ็ยะไว้เลยใต้ตนะ (หัวเราะ) พระอาจารย์จำได้ (หัวเราะ) ไอ้พวกเล่นไฮโลอะไรพวกเนี่ยพระอาจารย์เคยได้ยินนะมันไม่กินหรือกะหมัดกะแหมไว้ประหยัดไว้เล่นไอ้พวกเนี่ยชั่วมากๆ โมหะความหลงตายไปตกนรกอเวจีเกิดมาเป็นโมฆะบุรุษโมฆะสตรีไม่ได้ทำความดีอะไรเลยเสียเวลาเปล่าเกิด ทุกคนเกิดมาเพื่ออะไรเกิดมาเพื่อทำหน้าที่ของความเป็นพ่อเป็นแม่เป็นบุตรภรรยาสามีเป็นครูเป็นอาจารย์เป็นหมอเป็นคนใช้เป็นทหารตำรวจเป็นเจ้าของฟ้าเจ้าแผ่นดินพวกเนี่ยเขาเกิดมาทำหน้าที่แล้วเกิดมาใช้กรรมกายกรรมมือตีนต้องทำงาน วชิกรรมปากต้องพูด มโนกรรมจิตต้องคิดนึกแต่กายกรรมต้องไม่ฆ่าสัตว์ไม่ลักทรัพย์ไม่ประพฤติผิดในกาม วชิกรรมต้องไม่พูดมุสวาทไม่พูดส่อเสียดไม่พูดคำหยาบคายไม่พูดเพื่อเจ้อเหลวไหล มโนกรรมต้องไม่โลภไม่พยาบาทไม่เห็นผิดคลองธรรมที่ชอบถ้าทำได้แบบนี้จึงจะไม่มีเวรมีกรรมกับเขาเนี่ยเอ็งจำไว้ให้ดีเนี่ยทุกคนเกิดมาทำตามหน้าที่ ไอ้พวกทำเลยหน้าที่มีโทษทั้งนั้น (หัวเราะ) จำไว้

โยม : แล้วถ้าถามว่าทุกคนเกิดมาเพื่อทำอะไร

พระอาจารย์ : ทำหน้าที่ไซ้ แล้วเอ็งปฏิเสธได้งัยว่าทุกคนเกิดมาต้องทำหน้าที่

โยม : บางคนเกิดมาไม่ต้องทำอะไรเลยนะคะหลวงพ่อก็เขาอยู่เฉยๆอย่างเนี่ย

พระอาจารย์ : แสดงว่าเขาเกิดมามีบุญมาก จึงว่างมาก (หัวเราะ) แต่ทุกคนเกิดมาต้องทำอะไรไม่มากก็น้อยต้องทำต้องรับผิดชอบของความเป็นพ่อเป็นแม่....ได้เวลาทำหน้าที่...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เวลา ๒๑.๐๑ น.